

Урош Петровић: ФАНТАЗИЈА УМА

Јесена и Исток су рођени истог дана и готово у исто време, исто се презивали и живели у истој кући.

Упркос томе, нису били близанци.

Девојчица је била усвојена, као дрски експеримент дечакових родитеља да свом јединцу приуште сестру, готово одмах по рођењу.

Иако су расли заједно, нису делили интересовања.

Он је маштао надалеко и нашироко, она некако надубоко и нависоко.

„Два света“, говорили су.

Једне ноћи, баш уочи рођендана, живот им се преокренуо.

Пробудили су се опседнути истим и у исти час одсањаним питањем.

„Чему живот?“

Узалуд шаролики поклони, бучни гости, претерани, готово карневалски украси –исте речи су им добовале унутар главе, одмах ту иза чеоне кости, бледећи им призоре са друге стране очију.

„Сањала си?“, упитао ју је чим су се накратко осамили.

„Чему живот?“, узврати му она питањем, које је било одговор.

„Ко те је питао?“

„Ако је исто биће које је питало и тебе, знаш и сам да га је немогуће описати“

„Исто је“, изусти дечак тихо.

„Па... Да ли знаш одговор?“

„Не баш. Не још. Ти?“

Исток слегну раменима.

„Ноћас ћу вам показати“, умеша се неко трећи, однекле, истим оним гласом, једнако неописивим као што му је био и стас.

Погледали су се усплахилено.

Тада су их позвали назад међу живахне госте, јер је неко приметно како су их слављеници запоставили.

Стрепели су од краја прославе и ноћи, која је дошла.

Увек дође.

Ђутали су.

Заспали су у истом, узалуд одлаганом трену.

И тада им је показано чему живот.

И гледали су.

И нису видели исто.

И нису могли да верују шта виде.

И нису веровали.

И онда јесу.